

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๗

พระธรรมเทศนาโครงการปฏิบัติธรรมเฉลิมพระชนมพรรษาในหลวง

๘๖ พรรษา

เรื่อง ทุกสิ่งล้วนอนิจจัง

วันศุกร์ที่ ๖ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๖

โมทนาสาธุ โมทนาสาธุ

โมทนาสาธุกับทุกคนที่มีใจฝึกใฝ่อยู่ในธรรมคำว่าฝึกใฝ่ก็คือเราต้องพยายามมีสมาธิตั้งใจที่จะฟังธรรมเรื่องทั้งหลายว่างให้หมด

เนี่ยตามที้อาตมาแสดงความว่างไว้เนี่ยว่างทุกสิ่งทุกอย่างนะ

เนี่ยเหมือนเสร็จงานแล้วก็ว่าง ยืน เดิน นั่ง

นอนแล้วก็ว่างทำอะไรสักอย่างแล้วก็ว่าง

กินแล้วก็ว่างเดินไปทำงานชนิดไหนเสร็จแล้วก็ว่างหมด

อยู่กับความว่าง เหมือนพระนักเทศน์ทั้งหลายที่เทศน์เสร็จแล้วก็ว่าง

มันจะเทศน์ทั้งวันทั้งคืนอย่างอาตมาได้หรือเปล่าก็ไม่รู้(หัวเราะ)

อาตมาเคยเทศน์ ๕วัน ๕คืนมาแล้ว

ได้เวลาก็ยังไปบิณฑบาตรกลับมายังเทศน์ต่ออีกฉันเสร็จเทศน์ต่ออีกไม่ต

องหลับต้องนอนเลยทั้งกลางคืนด้วยเพราะฉะนั้นทุกอย่างเนี่ย

มันขึ้นอยู่กับความสามารถเนี่ยและมีความเข้าใจในธรรมทั้งหลาย

คำว่าธรรมทั้งหลายนี้คือไม่มีที่สิ้นสุดคือทั้งโลกียธรรม โลกุตระธรรม

อภัยกถุธรรม โลกียธรรมก็คือธรรมของโลกๆนั้นแหละ

โลกียธรรมทำให้เกิดรู้เกิดขึ้นขึ้นมาว่าสิ่งทั้งหลายในโลกนี้นั้นเนี่ยที่พระ

พุทธเจ้าเป็นผู้แสดงเอาไว้เนี่ยเนี่ยโลกนี้ไม่เที่ยง

แล้วก็โลกนี้คือหมู่มสัตว์มีชราเป็นผู้นำเข้าไปใกล้ไม่ยั้งยืนแก่เฒ่าแล้วอะไ

รที่แก่แล้วคนแก่สัตว์แก่กว่าเรื่อนแก่อะไรเนี่ยท้ายสุดมันก็ผุพังไปก็ว่างไป

หมด

เราก็มองความว่างอย่างเดียวเพราะเราฝึกใฝ่กับความว่างต้องการรู้ควา

มว่าง

ทั้งรู้ทั้งเห็นในความว่างทั้งหมดก็เพื่อเราจะได้ไม่ยึดติดสิ่งใดๆจะได้รู้ว่าส

งต่างๆมันเป็นของเพียงชั่วคราวระยะหนึ่ง

ขณะหนึ่งหรือเดียวหนึ่งพอเพียงแก่การทำประโยชน์แต่ละวัน

เนี่ยแล้วก็ว่างไปแล้วทุกวันเหมือนกับทำงานเสร็จไปไหนมาไหนก็ว่างห

หมด ทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีอะไรจริงยั่งยืนไม่แน่นอนไม่เที่ยงแท้

แล้วก็ไม่มีอะไรเป็นของเรา

ที่พระพุทธเจ้าว่าจำต้องละสิ่งทั้งปวงไปนั้นแหละ

เราคือหมู่มสัตว์มีชราเป็นผู้นำเข้าไปแล้วไม่ยั่งยืน

ไม่ว่าสรรพสิ่งใดๆที่มีความแก่เฒ่าทั้งที่อุปาทินนกลสังขารสังขารมีวิญญา
ณครองและอุปาทินนกลสังขารสังขารที่ไม่มีวิญญาณครองมันก็เปลี่ยนแปลง
ปลงไปด้วยกันไม่ว่าสังขารธรรมสังขารโลกกว้างหมด

ไม่มีอะไรคงทนถาวรแม้มีความเปลี่ยนแปลงแม้ฤดูกาลฤดูร้อนฤดูหนาวฤดู
ฝนหรือเดี๋ยวก็วันจันทร์ อังคาร พุธ พฤหัส ศุกร์

เสาร์เนี่ยอาทิตย์เนี่ยเดี๋ยวก็ไปแล้วเนี่ยทุกวันเนี่ยมีแต่ความเปลี่ยนแปลง
เพราะฉะนั้นเราต้องรู้และฝึกฝนที่จะรู้ว่าความว่างเป็นยังงัย

แล้วก็ไม่ใช่ของยากอะไรเลย

ใครที่คิดว่ายากนะไอ้คนนั้นไม่รู้จริงเห็นแจ้งไอ้ที่มันปรุงแต่งสังขารพอมัน
รู้แล้วมันปรุงแต่งเพราะอะไร? เพราะมันมีสัญญาอุปาทานอยู่

ถ้ามันไม่มีสัญญาอุปาทานรับรู้ไม่รับเก็บแล้วมันก็ผ่านไปแล้วไม่มีการวิต
กวิจารณ์สังขารไม่มีการปรุงการแต่ง

เนี่ยให้รู้ไว้ร่างกายเข้าใจเร็วก็รู้แล้วละรู้แล้วเว้นเป็นศีลด้วยเป็นวินัยด้วย
คำว่าวินัยก็คือเป็นระเบียบ

ที่เราจะต้องมีระเบียบเพราะเราต้องคิดว่าเราต้องอยู่ในพระวินัยของพระ
พุทธเจ้าคือละเว้นหมดเลยมีอะไรมาก็ละเว้นไม่ยึดติดรับรู้ไม่รับเก็บ

นั่นแหละเป็นการฝึกฝนความว่าง หากความจริงในความว่าง

แล้วเราก็รู้หมดเลยว่าโอ!

ทั่วโลกเลยไม่ใช่แต่เฉพาะเมืองไทยว่างหมดทุกชาติทุกภาษาว่างหมดถ้า
เราไปยึดติดอะไรก็เป็นทุกข์ทั้งนั้นไม่มีประโยชน์อะไรในสภาวะที่พึ่งอันแ
ท้จริงตายแล้วก็พึ่งไม่ได้ทั้งหมด ถ้าเราไม่มีศีลสาระ สมานิสาระ

ปัญญาสาระ วิมุตติสาระ วิมุตติญาณทัสสนะสาระ

ความสำคัญของศีลที่มีสาระก็คือการละเว้นทุกสรรพสิ่งคือทั้งหมดเลย

สมานิสาระก็คือตั้งใจเว้นตามศีลทั้งหมดเหมือนกัน

ปัญญาสาระรู้เหตุผลในการละคือมีแต่ไม่ใช่ของเราที่แท้จริงก็ต้องละไป
วิมุตติสาระคือหลุดพ้นไปเมื่อเราละแล้วก็หลุดพ้นไปไอ้อาการที่หลุดพ้น

นั่นแหละเป็นสาระ วิมุตติญาณทัสสนะสาระ

คือทั้งรู้ทั้งเห็นสิ่งที่ทั้งรู้ทั้งเห็นนั้นนั้นต้องละหมดคือว่างเปล่าหมดเลยการ
ที่ทั้งรู้ทั้งเห็นนั้นแหละก็ว่างเปล่าอันนั้นแหละเป็นสาระความรู้ความเห็นทั้งห
หมดที่เราไม่ยึดติดทั้งหมดทำให้ว่างเปล่าไปทั้งหมดนั้นแหละจึงเป็นสาระ

วิมุตติญาณทัสสนะสาระ

คือทั้งรู้ทั้งเห็นนั่นแหละสิ่งใดที่เราทั้งรู้ทั้งเห็นนั่นแหละต้องว่างหมดเลยรู้เห็นทางตา ทางเสียง ทางกลิ่น ทางรส ทางโผฏฐัพพะ

ทางธรรมารมณหมด ว่างหมด

ว่างแล้วก็ไม่มีวิตกพิจารณาเพราะไม่ได้ระลึกขึ้นมาอีก ใส้สติตัวแสนนั้นแหละระลึกขึ้นมาจึงเกิดวิตกพิจารณาทั้งที่ผ่านไปแล้วเป็นวันเป็นเดือนเป็นปีมันก็จำเอาไว้แล้วก็ทำให้มาเกิดวิตกพิจารณาสังขารปรุงแต่งทั้งที่มาเกิดความผิดและความถูกต้องว่าอย่างนี้ผิดกฎหมายบ้านเมืองผิดศีลผิดธรรมอะไรพวกเนี้ยมันจะโผล่มาอีก

มาทำให้เรานั้นนะเป็นทุกข์เป็นกังวลเป็นห่วงใยมีอภัยอาวรณ์กับสิ่งต่างๆเหล่านั้นเพราะมันไม่ควร ไม่ควรแก่ ไม่ควรเจ็บ ไม่ควรตาย

ไม่ควรเสียหายไม่ควรใช้เงินเปลือง

อะไรเยอะเยอะเลยวิตกพิจารณาปรุงแต่งนั้นนะเพราะอาศัยสัญญาอุปาทานตามสติที่มันระลึกไว้ที่สัญญาจำไว้

สติระลึกไปตามสัญญาอุปาทานเพราะฉะนั้นทุกสิ่งทุกอย่างนั้นนะตัดสติทิ้งตัวเดียวมันก็ไม่มีการระลึกนะใช้สัมปชัญญะรู้จิตรู้สติมันก็ว่างไปหมดเลยไม่ให้มันระลึกเพราะมันระลึกไปตามสัญญาอุปาทานไม่ได้

ใครๆก็หาว่ายากๆนั่นนะการที่จะตัดสัญญาอุปาทานตัดยากมากเลยยิ่งเป็นสัญญาอุปาทานในความรักความเมตตา กรุณา มุทิตา

อุเบกขาแล้วเนี่ยรักเหงาอุปาทานเดียวมันก็ไปตามเก่าไปตามความเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขานี้มันทนไม่ไหวเข้าก็ต้องทำใจให้เป็นอุเบกขาเพื่อให้อว่างจากเพราะวิตกพิจารณาปรุงแต่ง

ว่างวางเฉยชะบ้างแล้วมันก็พอว่างวางเฉยได้ทำใจได้แล้วมันก็ไม่มีทุกข์พอหายทุกข์แล้วมันก็แต่อาการกิรยาทางใจไม่รู้ไม่มีเจตนาตัดขาดที่เรียกว่าอวิชชาหรือโมหะความหลงจึงเรียกว่าโมหาสติหลงตามสติไปเดี๋ยวกิระลึกมาอีกเดี๋ยวกิระลึกขึ้นมาอีกเนี้ยเพราะเป็นโมหาสติ

เราต้องรู้โทษของสติด้วยการรู้ว่ามันเป็นโมหาสติคือความหลงสติไปตามสติที่มันระลึกถึงรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ

ธรรมารมณระลึกถึงทุกอย่างทั้งดีทั้งชั่ว

แล้วก็สติตัวเนี้ยพาดวงจิตวิญญาณไปเวียนว้ายตายเกิดนับภพนับชาติไม่ได้ เพราะสติมันระลึกทั้งดีทั้งชั่ว

เพราะฉะนั้นต้องทำจิตให้อว่างใช้สัมปชัญญะรู้จิตรู้สติเอาสัมปชัญญะเป็นตัวตัสกัเบรคขึ้นมาให้มันว่างให้ได้ นั่นนะฝึกไฟในความว่าง

ธัมมวิจยะก็คือเลือกพื้นธรรมก็คือเลือกเอาธรรมว่างอย่างเดียวอย่างอื่นไม่ว่างไม่เอาเพราะว่าช้าเสียเวลาไม่พ้นทุกข์เราต้องเลือกเอาอนัตตาธรรม

เป็นความว่างตามที่พระองค์สอนเนี่ยสูญญตสมาธินั้นเนาะให้มีความตั้งใจ
จมันเอาจริงเอาจริงยืน เดิน นั่ง

นอนขณะที่ก้าวไปข้างหน้าก็ว่างไปจากก้าวหลังแล้วพอยกเท้าหลังออกไปก็ว่างแล้วมันตามเราไปนั่นแหละถ้าเราไม่มีสัมปชัญญะรู้จิตรู้สติเราก็ไม่รู้หรือว่ามันว่างเป็นอย่างไร?

ความจริงเราอยู่กับความว่างที่อาตมาบอกไปยืน เดิน นั่ง นอนนั่นนะ
แม้แต่การกินการดื่มการอุจจาระปัสสาวะเนี่ยเอาความว่างถ่ายว่างไปให้
หมดหายไปให้หมด

ถ้าเรายังมัวยึดติดอยู่เรามีครอบครัวแล้วเราทำจิตว่างทำให้เรารับรู้ไม่รับ
เห็นก็มีเรื่องอีกเถียงกันเพราะฟังไม่รู้เรื่องหรืออะไรต่อมิอะไรแต่ความจริง
มันฟังอยู่(หัวเราะ)

เนี่ยแหละเรื่องใหญ่เพราะมันไม่รู้กันถ้ามันรู้กันแล้วก็เออ!

เขาทำจิตให้ว่างไม่มีกิจการงานอะไรแล้วเราก็ว่างไม่ต้องไปใช้ไม่ต้องไป
ทำอะไรไม่ต้องไปยุ่งวุ่นวายโมโหเขาต้องว่างให้หมด

นั่นนะฝึกไฟหรือ

ธัมมวิจยะเลือกพื้นธรรมฝึกไฟในธรรมเพื่อการตรัสรู้อย่างเดียวเพื่อการรู้
ธรรมรู้ยิ่งเห็นจริงคำว่ารู้ยิ่งเห็นจริงในธรรมทั้งหลายก็คือเนี่ยสัพเพ

ธัมมา อนัตตานิเยสัพเพ ธัมมา

อนัตตาทั้งธรรมและอธรรมก็ว่างเปล่าให้หมดเนี่ยจึงจะเป็นธรรมที่รู้ยิ่งเห็น
จริง

ไม่ว่าสังขารการปรุงแต่งยิ่งปรุงแต่งแล้วก็ว่างมันเสร็จการปรุงแต่งแล้วก็
ว่าง ปรุงแต่งกาย ปรุงแต่งวาจา ปรุงแต่งจิต

ปรุงแต่งเสร็จแล้วก็ว่างเหมือนแต่งงานเสร็จแล้วก็ว่างไม่แต่งงานทุกวัน(หัว
เราะ)

ไม่ต้องพิธีแต่งงานทุกวันต้องว่าว่างทุกวันนั่นนะเราก็รู้ได้เป็นปัจจุตังไม่ต้อง
ต้องให้ใครมาบอกไม่ต้องให้ใครมาสอบถามทุกอย่างมันรู้ได้เองเป็น
ปัจจุตังไม่ต้องถามใครพระพุทธเจ้าสอนให้มีความมั่นใจในตัวเองก็คือ
เพื่อให้รู้ยิ่งเห็นจริงในธรรมที่ควรรู้ควรเห็นธรรมที่ควรรู้ควรเห็นก็คือความ
ว่างนั่นแหละ

ธรรมอย่างอื่นรู้เห็นมามากแล้วยึดติดมามากแล้วแต่ไม่เคยรู้ว่ามันว่างเลย
เหมือนกับอนิจจังทุกขังนั่นนะรู้ทุกคนรู้อนิจจังไม่เที่ยงแล้วก็ปฏิจจังแต่
อนัตตาความไม่มีตัวเป็นของตนเองความว่างจากตัวจากตนจากสรรพสิ่งทั้ง
หลายเนี่ยไม่มีใครคิด

เหมือนลัทธิต่างชาติต่างศาสนาเนี่ยเขาู้ได้เรื่องอนิจจังทุกขังแต่ก็ไม่รู้เรี

องอนัตตาความว่าง เพราะฉะนั้นเราจะต้องใฝ่ใจให้รู้ถึงที่สุด
ที่สุดของมันก็คือความว่างที่พระองค์ประมวลมาหรือสรุปมาเป็นสัพเพ
อัมมา อนัตตา สัพเพ อัมมา

อนัตตาเนี่ยเมื่อเรารู้แล้วเราก็ไม่ต้องไปทะเลาะกับใครไม่ต้องไปวิวาทกับ
ใครเพราะถึงกาลสมัยมันอนิจจัง ทุกขัง

อนัตตาบ้างเราก็บรรู้แต่ไม่รับเก็บไว้เพราะเออ! มันอนิจจังจริง ทุกขังจริง
อนัตตาจริงไม่ต้องไปเสียเวลาทะเลาะเบาะแว้งไม่ต้องไปเสียเวลาต่อกันแ
ละกันเขาเรียกไม่ปลุกน้ำตาให้แก่กันและกันนั่นนะร้องให้แล้วร้องให้อีก
นั่นนะเพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้เราเข้าใจแล้วทุกขังในใจก็หายหรือแบ่งเบาไป
แทนที่จะหนักก็เบาหรือหายไปเลยเพราะอะไร?

เพราะเราเนี่ยเกิดมาอายุก็ปีแล้วมันว่างไปเท่าไรแล้วเราก็บททวนดูความ
ว่างไม่ต้องไปทบทวนดูอย่างอื่นมันจะระลึกถึงอดีตก็ว่างหมดจะดูปัจจุบัน
เพราะจิตมันว่างแล้วจึงไปรู้อดีตอดีตก็ว่างอีกจะไปดูอนาคตว่างอีกไม่มี
ความหมายไม่มีจุดมุ่งหมายที่จะปรารถนาที่จะเอาหรือไม่มีเจตนาที่จะยึด
ถือเอาจึงว่างอีก ปัจจุบันว่าง อดีตว่าง อนาคตว่างหมดเลย

เมื่อจิตเราว่างแล้วว่างอดีตว่างอนาคตเพราะเราว่างปัจจุบันได้เนี่ยที่พระ
พุทธเจ้าว่าผู้มีปัญญาย่อมไม่ควรถือถึงสิ่งที่ล่วงไปแล้วไม่ควรแสวงหาสิ่ง
ที่ยังไม่มาถึงให้รู้ในปัจจุบันถือสาระในปัจจุบัน

เราต้องถือสาระใครเขาถือสาระทรัพย์สินสมบัติบุตรภรรยาถือเป็นสาระ
สำคัญนั่นนะพระพุทธเจ้าสอนให้ถือสาระสำคัญคือความว่างเนี่ยต้องจับใ
ให้ได้ต้องเจริญให้ได้ต้องปฏิบัติให้ได้ต้องให้มีความเข้าใจแน่นอนแล้วก็
ต้องไม่ให้ความปรารถนาต้องการ ไรเจตนาที่ไรค้นหาความอยาก
กิเลสค้นหาที่ไม่พอกพูนเมื่อเราว่างทุกวัน กิเลสค้นหาคือรูป เสียง กลิ่น
รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ

ก็ไม่เพิ่มพูนไม่เพิ่มไม่พัวพันผูกพันจิตหรือไม่สังสมไว้ในจิตเป็นขยะอาร
มณมะเร็งอารมณ์ไม่เป็นอาสวะหมักดองไว้ในใจเนี่ยเรารู้ความจริงแล้ว
เราก็มีสุขแล้วง่ายๆเห็นชัดเห็นชัดเพราะจิตเราว่าง

ไม่มีอะไรในใจไม่มีใครมาก่อกวนใจไม่มีฝว่กวนใจไม่มีลูกกวนใจเหมือน
นพวกผู้หญิงนั่นนะ(หัวเราะ)

ถ้ามันโตๆกันแล้วไม่มีใครมากวนใจเราก็กว้างแล้ว

ควรจะทำให้มีก็ว่างไม่มีก็ว่างเรารู้ว่ามันเป็นของชั่วคราวชั่วคราวเท่านั้น
ไม่มีอะไรจริงยั่งยืนแล้วก็แก่เจ็บตายไปก็ทิ้งกันไปหย่าร้างกันไปบางคนทุ
กข์ครั้งเดียวไม่พอไปเอาทุกข์สองทุกข์สามมาอีกเอาคนสองคนสามมาอี
กทุกข์แล้วทุกข์อีกเนี่ยเหมือนกับเขาเป็นมายพอมายแม่มายอะไรเนี่ยมา

ยาก็คือมันถูกเผาซะจนไหม้เกรียมจิตใจไม่ทนกับความทุกข์เนี่ยเพราะฉะนั้นเราก็ออยู่กับความว่างนั้นแหละเราจะได้อะไรจริงเห็นแจ่มว่าเออ!

เรามีปัญญา

ปัญญาก็คือเหตุผลที่ถูกต้องมันเป็นอย่างนี้จริงๆพระพุทธเจ้าสอนให้มีปัญญา ก็คือสอนให้รู้เหตุผลมากๆไม่ให้เชื่องมงาย

ที่เขาเชื่อกันตามๆมาอย่าไปเชื่อตามเขาให้เราพิสูจน์ได้ด้วยตัวเองให้รู้เหตุผลได้ด้วยตัวเอง

ถ้าไปเชื่อในสิ่งที่มองไม่เห็นแต่ว่ามันพออนุโลมเข้ากันได้เนี่ยเพราะฉะนั้นก็เมื่อมันอนิจจังก่อนนี้คนดีกลายเป็นคนไม่ดีนั่นแหละเราก็รู้นิสัยเลยอ้อ! นี่เปลี่ยนแล้วหรือสามีภรรยาที่รักกันตอนที่รักกันนะเป็นคนดีปรารถนาดีต่อกันพออยู่กันไปแล้วก็เป็นคนไม่ดีแสดงว่าไอ้คนดีเนี่ยมันตายไปจากใจแล้วไม่ใช่คนเก่าแล้วเป็นคนใหม่แล้วคนไม่ดีนี้

เมื่อเรารู้แล้วเราก็ต้องทำใจว่าเออ!

เนี่ยนิสัยเปลี่ยนไปแล้วเวลาเปลี่ยนไปแล้วหนุ่มสาวความหนุ่มความสาวเปลี่ยนไปแล้วความแก่ความเฒ่าเปลี่ยนไปมีแต่จะตายทั้งนั้นเนี่ยว่าง

เนี่ยให้เรารู้จักความว่างอย่างนี้ทุกวัน

ว่างทุกสิ่งทุกอย่างพระองค์สอนให้ว่างทั่วโลกให้รับรู้ไว้ว่ามันว่างจริงๆเป็นอนัตตาจริงๆไม่ว่าคนไม่ว่าสัตว์อุปาทินนกลสังขารสังขารมีวิญญาณครอง

อุปาทินนกลสังขารสังขารที่ไม่มีวิญญาณครองมันก็ยังเสื่อมเลยเหมือนบ้านมีวิญญาณมันถูกฝนลมแดดเผาหลายวันหลายเดือนหลายปีมันก็ความชื้นบ้างมันถูกร้อนบ้างโดนความชื้นแผดเผาเอาบ้างมันก็ผุพังไปเหมือนเราก็ไม่ทนต่อความร้อนในใจหมายถึงว่าร้อนใจนั้นนะร้อนใจเดียวก็สุขเดียวก็ทุกข์ไอ้ความเป็นใจสบายใจหายากเพราะมันมีภาวะของใจที่เรารับรู้รับทราบตามหน้าที่ของความเป็นพ่อเป็นแม่เป็นบุตรภรรยาสามีเป็นลูกเป็นหลานเป็นหมอบุคคลเป็นทนายเป็นทหารตำรวจเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินแล้วมันปกติก็เออ! สบายๆพอมีเหตุการณ์วิปริตขึ้นมาเนี่ยร้อนใจแล้วไอ้ความร้อนใจนั้นนะมันเผาไหม้ เผาไหม้ทำให้แก่เร็ว เจ็บเร็ว

ตายเร็วเราต้องรู้ความจริงตรงนี้

เมื่อเรารู้แล้วมีอะไรเกิดขึ้นเรารู้แต่เรารู้แล้วละเราไม่ยึดติด

แล้วเราก็ไม่ร้อนใจกับความทุกข์ด้วยให้ว่างไปให้ความรู้ที่ว่างไปรับรู้ว่าจะอะไรเป็นอะไรแล้วก็ว่างไปเลยว่างจากตัวรู้นั้นนะที่ว่ารับรู้ไม่รับเก็บนั้นนะคือว่างจากตัวรู้อะไรขึ้นมาก็ต้องให้ว่างเลยเหมือนเหตุการณ์บ้านเมืองเหมือนกันมีนั่นมีนี่เรารู้แล้วก็ว่างไม่ต้องไปวิตกทุกข์ร้อนมืออย่างเดียว

ว่าเราจะป้องกันอย่างไรเมื่อมันเกิดวิกฤติขึ้นมีเหตุการณ์บ้านเมืองเราจะ
หลบหนีอย่างไร?

เราจะมีอยู่มีกินยังงัยต้องเตรียมเอาไว้ข้าวยากมากแพงเราจะทำยังงัยมี
เงินหาซื้อของไม่ได้อะไรต่อมิอะไรพวกเนี้ยเหมือนน้ำท่วมคนเคยรวยเศ
รฐฐิต้องมารอรับของถุงพระราชทานชะเง้อคอรองพระราชทานบ้างนั่น
เนาะที่มันผ่านๆมาเป็นบทเรียนอันสำคัญเพราะฉะนั้นมันก็ว่างไปอีกแล้ว
นี่ แล้วมันก็จะปรากฏอีก

ภาคใต้ไม่เคยเกิดมันก็เกิดขึ้นมาอีกเหมือนประวัติซำรอยเนี้ยเกิดที่อื่นได้
ก็อาจจะเกิดกับเราได้เนี้ยต้องโอปนโยโกเข้ามา

เกิดภาคอีสานเนี้ยเกิดภาคเหนือบ้างเกิดภาคใต้เนี้ยที่มันไม่เคยเกิดก็เกิด
ได้เพราะอนิจจังไม่เที่ยงตัวนี้แล้วมันก็ว่างไปมันให้บทเรียนเหมือนต่างป
ระเทศก็มีบทเรียนเหมือนสลิมาญ์ปุ่เนอะไรพวกเนี้ยทั้งนั้นนะให้เราเตรียม
ตัวเตรียมกายไว้เรารู้ตัวเราจะได้ไม่ทุกข้มากไม่ตื่นเต้นมากในเหตุการณ์
วิกฤติเกิดขึ้นทำจิตให้ว่างไม่หวั่นไหวไว้สละตายไปตายก็ตายเถอะแต่ก
อนตายเราทำความดีไว้มากแล้วเราเชื่อพระพุทธเจ้าพระธรรมเจ้าพระอร
หันต์เจ้าเราก็อโทนาสาธุพระพุทธเจ้าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าเราอยู่
ในบ้านในเมืองไม่มีพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเราก็อโทนาสาธุพระพุทธเจ
าพระธรรมเจ้าพระอรหันต์เจ้าโทนาบารมี อุปบารมี

ปรมัตถบารมีของพระองค์ที่พระองค์ทรงสร้างสำเร็จแล้วนั้นแหละแล้วเรา
ก็ว่างต่อไปอีกเรามีพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งเรามีพระธรรมเจ้าเป็นที่พึ่งมีพร
ะสงฆ์ผู้รู้นำสั่งสอนเป็นที่พึ่งนั้นเนาะแล้วเราก็อไม่ต้องทุกข้เกินไป

ไม่วิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งเกินไปแต่ถ้าเรารู้ความว่างแล้วปฏิบัติว่าง
ได้แล้ววิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งแล้วก็ไม่กลัวตายด้วยเนี้ยเป็นความอั
ศจรรย์ของพระพุทธเจ้าที่พระองค์แสดงสาวกที่รู้ตามเห็นตามแล้วไม่หวั
่นไหวในความตายนี้กว่าตายก็ทิ้งเพราะเป็นธรรมชาติธรรมดาของคนทั
วโลกเกิดแล้วต้องแก่ต้องเจ็บต้องตายแต่เราตายอยู่ในธรรมเนี้ยตายอยู่ใ
นศีลเนี้ยตายอยู่ในความว่างอันเนี้ยนั้นแหละเราฝึกไว้ตั้งแต่ก่อนที่ยังไม่
ตาย

ถ้าตายแล้วถึงเวลาแล้วเราไม่ต้องไปฝึกแล้วมันชำนาญชำนาญในความ
ว่างแล้วมันจะผ่านไปอย่างรวดเร็วไม่ต้องไปตั้งท่าตั้งทางไม่ต้องไปมีสัม
มาสมาธิตั้งใจอีกเพราะมันตั้งใจแต่แรกแล้วเป็นความตั้งใจที่เคยชินแล้ว
ต้องว่าอย่างนี้ที่สามารถทำให้ว่างได้จริงๆเนี้ยทุกสิ่งทุกอย่างนะที่เรา
เห็นเราผ่านมาทั้งหมดทั้งในประเทศต่างประเทศต่างจังหวัดชนบทในเมือง
มีองอะไรทั้งหมดว่างไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราเลยแล้วเราจะไปทุกข้วิตกก

บมันทำไม่สิ่งเหล่านั้มันเกิดขึ้นมันมีปัจจัยเกิดขึ้นมันก็ต้องแตกดับลงไม่
เกิดขึ้นนอู่ทนนานหรือกั้ชั่วครู่ชั่วคราวเกิดที่ไหนดับที่นั่น
ที่พระพุทธเจ้าว่าแสดงเอาไว้พระสาวกพระอรหันต์เจ้าท่านก็รู้เกิดที่ตาที่
ใจก็ดับที่ตาที่ใจดับที่หูที่ใจ ดับที่จมูกที่ใจ ที่ลิ้นที่ใจ
ที่กายที่ใจนั้นณะแต่ละอย่างอาศัยกันเกิดขึ้นแต่ใจมันรับรู้รับรู้ทางตาทาง
หูทางจมูกทางลิ้นทางกายทางใจที่ละอย่างแต่ละขณะมันแตกต่างกันมัน
นต่างที่การรับรู้ รู้ทางตา รู้ทางหู รู้ทางจมูก รู้ทางลิ้น
รับรู้ทางกาย

แล้วก็รับรู้ทางใจแล้วมันก็วนเวียนนอู่อย่างเนี้ยไ้ววนเวียนนอู่อย่างเนี้ยเกิด
ตัวภูฏะไม่ต้องรอเวียนนอู่ตายเกิดเปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติไ้ความรู้ที่เร
ต้องรู้นั้นณะมันเวียนไปเวียนมาที่นี้เราทำว่างซะแล้วมันจะเวียนก็ว่างมัน
จะไม่เวียนก็ว่างรับได้หมดไม่เป็นทุกข์จะไปจะมาหรือไม่มาไม่ไปเข้ามาช้
าไปเรารู้

รู้แล้วก็ละเว่นไปก็ เป็นศีลแล้วอนัตตาก็เป็นธรรมะแล้วเนี้ยทุกอย่างเนี้ยเป็
นธรรมเป็นศีลนอู่ตลอดเวลาเลย ละเว่นก็ว่าง ธรรมอนัตตารธรรมก็ว่าง
ไ้ที่เป็นธรรมก็ว่างทั้งธรรมและธรรมก็ว่างต้องว่าอย่างนี้
ทุกอย่างมันเนี้ยก็เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาเราก็จะเห็นคนเดียวกันนั้นแหละเดี
ยวคิดดีคิดไม่ดีวิตกวิจารณ์สังขารปรุงแต่งแล้วก็ตัวเองคิดมากไปก็เพี้ยนไป

ก็ไม่รู้ก็นึกว่าคิดถูกทำถูกแต่คนอื่นเขาก็คิดว่าไม่ถูกเพราะว่าไม่เหมือนเด
มนั้นณะเขาจึงเรียกว้วิตกจรตวิตกไปเองทุกข์ไปเองอันเนี้ยมีเยอะเยะไ
ปมีไ้ให้เราเห็นทั่วโลก

ถ้าเราเข้าใจแล้วนอู่ที่ไหนก็รู้จักธรรมะเนี้ยที่ว้กายยาววาหนาศีบศอกก
ามาเนี้ยตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ แก่ เจ็บ

ตายนอู่ที่ตรงนี้แล้วก็ว่างไปให้หมดเนี้ย

อาตมาจึงสนับสนุนไ้ให้คนรู้แล้วก็ปฏิบัตินอู่บ้านนั้นณะไม่ต้องมาเสียเวลา
นอู่วัด ตั้งใจเอาจริงก็เรามีวัดคือวัตรปฏิบัติ เรามีศีลละเว่นนอู่บ้านก็ละ
นอู่ป่านอู่เขาเราก้ละเว่นนอู่บ้านนอู่ที่ไหนเราก้ละเว่นหมดก็เป็นผู้มีศี
ลตลอดเวลาแล้วก็มีอนัตตารธรรมเป็นเครื่องนอู่คือความว่างอนัตตารธรรม
ก็คือความว่างเปล่าเป็นเครื่องนอู่ที่ไหนเราก้ว่างไม่ทะเลาะเบาะแว้งกับ
ใคร

ถึงเวลามีกินก็กินตามบุญตามวาสนาไม่มีก็อดตายก็ทิ้งไม่ต้องไปกังวลไม่
ห่วงใยไม่อาลัยอาวรณ์

นั้นแหละเราจึงจะเข้าใจธรรมรู้ธรรมเข้าถึงธรรมพระพุทธเจ้าต้องว่างเป

ลา

ถ้าเรายังไม่เข้าถึงความว่างเปล่ายังมีมานะทิฐิตัวตนอยู่ก็มีทุกข์อยู่สักกายทิฐิยังละไม่ได้ โสดาบันก็ละก็ยังไม่ได้นั้นนะเป็นข้อเทียบให้รู้ไว้ สักกายทิฐิ

วิจิกิจฉาสีลพตปรามาสไม่แน่ใจปฏิบัติว่าถูกหรือผิดเนี่ยถ้าใครมีสามข้อนี้แล้วก็รู้ได้ว่าเออ! โสดาบันยังไม่ได้

ถ้าปฏิบัติใครกระทบกระทั่งแตกตันด่าพ่อด่าแม่ถีบเปรี้ยวปร้าง

เขกกบาลก็เฉย รับรู้ไม่รับเก็บนะจึงเรียกว่าปฏิบัติไม่มี

พระอนาคามีท่านละได้ท่านจึงไม่หวั่นไหวคือมีสมาธิตั้งมั่น

จนรูปราคะอรูปราคะมานะอุทธัจจะอวิชชาอีก๕ข้อข้างบนเนี่ยเรารู้ว่างรู้ว่างมันก็หายไปเข้ากันได้เลยกับความว่างต้องว่าอย่างนี้เมื่อจิตเราว่างแล้วสังโยชน์๑๐ ไม่มี ง่ายต่อการเป็นพระอรหันต์แล้ว

จิตเราอยู่เหนืออารมณ์จิตเราอยู่เหนือเวทนาไม่สุขไม่ทุกข์ไม่ดีใจไม่เสียใจ ไม่ต้องอุเบกขาด้วย

เนี่ยเป็นความอัศจรรย์ของพระพุทธเจ้าเป็นพระพุทธโฆวาทคำสอน

ทุกเรื่องนะต้องว่างหมด ว่างดีอย่างไร?

ถ้าเราว่างแล้วดีที่จิตเราอยู่เหนืออารมณ์ไม่มี

จิตเราอยู่เหนือเวทนาแล้วก็พระยามัจจุราชมองไม่เห็นจิตเราเพราะมองมาก็มีแต่ความว่างมีบุญญาธิการก็เข้านิโรธสมบัติได้รวดเร็วข้ามรูปฌาน อรูปฌานได้อย่างรวดเร็ว

ไม่ต้องไปใช้รูปฌาน อรูปฌานอะไรชักช้าไม่ทันกินนะมัว

ไปมัวตั้งท่าไปเข้าญาณเข้าฌานไม่ทันกินเนี่ย

เพราะฉะนั้นต้องว่างอย่างรวดเร็วแฉับถึงแฉับถึงนั้นนะที่พระพุทธเจ้าว่าสำเร็จแล้วที่ใจนั้นนะ *มโนปพพงคมา ธมมา, มโนเสฏฐา มโนมยา*

ทุกอย่างสำเร็จแล้วที่ใจมีใจถึงก่อนมีใจเป็นหัวหน้าไม่ได้สำเร็จด้วยคาถาพระองค์ไม่ได้บอกว่าสำเร็จด้วยคาถา ไม่ต้องไปสวดมนต์เหนื่อยเปล่า เสียเวลาด้วยมัวนั่งสวดมนต์สวดนั้นสวดนี้แล้วไม่เห็นได้อะไรเห็นสวดกันมานานเป็นปีแล้วได้อะไรกันขึ้นมาบ้างก็ได้แต่ความว่างแต่ก็ไม่รู้จักความว่างสวดก็ครั้งก็ครั้งจบแล้วก็ว่างจบแล้วก็ว่างทุกวัน

แล้วก็ยังถือว่าดีแหม! ว่าคาถาศักดิ์สิทธิ์ คาถารวย

คาถามหาระรวยเขาหลงไหลไฟฝันไอ้พวกนี้โกหกหลอกลวงทั้งนั้นไม่เชื่อกรรมไม่เชื่อผลของกรรมคือการกระทำ เป็นมารเป็นมิจฉาทิฐิไปเลย เห็นผิดเป็นชอบต้องว่าอย่างนี้

พระพุทธเจ้าให้รับรู้ไม่รับเก็บแต่พวกนี้ไปยึดติด

วันไหนไม่ได้สวดมนต์ก็ไม่สบายใจอีกแล้ว

อาตมาเนียเคยเป็นมาแล้วสวดมากด้วย ทั้งวันทั้งคืนเลยยืน เดิน นั่ง นอนก็ไม่ได้ยืน เดิน นั่ง

นอนเปล่าก็สวดไปด้วยนะที่หลังรู้ความจริงแล้วก็เลิกหมดเลยไม่ต้องมา เป็นกังวลไม่ต้องมาห่วงใยไม่อาลัยอาวรณ์อาตมาก็ยังเคยไปเถียงหลวงพ่ อพระมหาปิ่นเลยอาตมาก็บอกสวดนี้ก็เป็นพระพุทโธวาทแปลแล้วก็ เป็น ธรรมะหมดหลวงพ่ท่านก็บอกว่าก็มันติดเข้าภพเข้าภูมิเขาไม่ได้นั่นนะอา ตมาเนียทีหลังอาตมาก็รู้จริงเห็นแจ้งก็เชื่อตามท่าน

อยู่ที่กะเหรี่ยงบ้านคานีอาตมาเนียมีประสบการณ์จริง

เพราะฉะนั้นให้โยมรู้ไว้เนี่ยมารภายนอกแต่ความจริงมารคือชั้นธ๕พระ พุทธเจ้าว่าเขาเรียกชั้นธ๓มาร ก็เลสมารก็คือรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณเนี่ยชั้นธ๓มารก็เลสมาร

อภิสังขารมารก็คือความคิดความรู้สึกนึกคิดของเรานั้นแหละเป็นอภิสังข ารมาร แล้วก็เทวปุตตมารที่อาตมาเอาปัจจุบันก็คือลูกหญิงลูกชายเนี่ย เทวปุตตมารมารคอยเราจะกินเข้าไปมันก็ร้องจะกินก็ต้องคายมาให้มัน อีกแล้วอาตมาก็เขียนไว้ก็เราไม่มีเมียแล้วเราจะมีลูกได้ยังงัย?

อะหรือสระอะมาที่เรียกมอ-สระอา-รอ-

ที่นี้อะหรือสระอะก็มาสะกดตรงตัวรอก็มา-ระเพราะเรามา- ระเสียแล้วคำว่ามารก็หายไปนั่นแน่ะมัจจุมารความตายนี้ติดอยู่๖ปีว่าเรา จะพ้นมัจจุมารความตายได้ยังงัย?

นั่นนะไปที่วัดอาจารย์มหาบัววัดป่าบ้านตาดไปแล้วก็ไม่ได้นอนนะได้ยืน เสิ่งเทศน์เสียงธรรมแต่จิตใจไม่หวั่นไหวไม่ใส่ใจ

พิจารณาจดจ่อว่าเราจะพ้นมัจจุมารความตายได้ยังงัย?

นี้ติดอยู่แล้วเขาก็บิณฑบาตรตามหลังอาจารย์มหาบัวเนี่ย

แล้วก็ไปยังไม่ถึงครึ่งทางเลยก็รู้ขึ้นมาว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้นแล้ว โดยธรรมดาสิ่งนั้นทั้งปวงล้วนมีความดับเป็นธรรมดาที่พวกเรารู้กันว่าอนิ จจัง ทุกขัง อนัตตาสังขิตที่เป็นอนิจจัง ทุกขัง

อนัตตาสู่สิ่งนั้นทั้งปวงล้วนตกอยู่ในอำนาจมัจจุมารความตายทั้งสิ้นจำ ัวให้ตื่นะการที่เราไม่เข้าไปยึดถือสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั่นแลเราจึงไม่มีอะไรอนิ จังเราจึงไม่มีอะไรทุกขังเราจึงไม่มีอะไรอนัตตานิยามอาตมาเนียติด๖ปีก็เพ ราะมัจจุมารขอเดี๋ยวเนี่ยทีหลังก็ผ่านหมด

อาตมาเอาจริงเอาจึงอยู่ป่าอยู่เขาอาตมาพิจารณา ยืน เดิน นั่ง

นอนเราจะพ้นมัจจุมารความตายได้ยังงัย?

เนี่ยเราก็รู้ขึ้นมาเนี่ยตามที่บอกให้โยมรู้เนี่ยต้องทำจิตให้ว่างอย่างเดียวไว้

มียึดติดใดๆทั้งหมดเราจึงจะพ้นมัจจุรความตาย
ตายครั้งเดียวตายแล้วไม่ต้องตายอีก

ว่างแล้วไปนิพพานเนี่ยอาตมารู้วิธีการมากมายที่อาตมาเขียนเอาไว้มาก
มายเลยเนี่ยไม่ได้เขียนอย่างสุ่มเดานั้นนะเขียนด้วยความรู้แจ้งเห็นจริง
อาตมารู้เป็นปัจจัยตั้งของอาตมาที่อาตมาได้พบได้เห็นนั้นนะมาเขียนแ
ล้วก็ถูกตรงตามพระพุทธโฆษาทด้วยวิธีเข้านิโรธสมาบัติยังงัยอาตมาก็เขี
ยนไว้อยู่ในเล่ม๔หรือเล่ม๕นั้นนะเล่ม๕นั้นนะจะพิศดารกว่าเขาหน่อยแสด
งวิจิตรพิศดารเหมือนกับเรื่องชั้น๕คือชั้นธมารเนี่ยอาตมาที่พูดถึงชั้นธ
มารก็เพราะอาตมาแทงตลอดไปแล้วรูปเหือรูป รูปเหือเวทนา
รูปเหือสัญญา รูปเหือสังขาร รูปเหือวิญญาณ เวทนาเหือรูป
เวทนาเหือเวทนา เวทนาเหือสัญญา เวทนาเหือสังขาร
เวทนาเหือวิญญาณ สัญญาเหือรูป สัญญาเหือเวทนา
สัญญาเหือสัญญา สัญญาเหือสังขาร สัญญาเหือวิญญาณ
สังขารเหือรูป สังขารเหือเวทนา สังขารเหือสัญญา
สังขารเหือสังขาร สังขารเหือวิญญาณ วิญญาณเหือรูป
วิญญาณเหือเวทนา วิญญาณเหือสัญญา วิญญาณเหือสังขาร
วิญญาณเหือวิญญาณเนี่ยโอ!

อาตมาเนี่ยพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วนเลยไม่มีใครอาตมาไม่ได้ไปเรีย
นกับใครไม่มีใครมาแนะนำอาตมาด้วยแต่อาตมาก็พิจารณาได้แล้วก็เอา
มาเขียนไว้อยู่ในเล่ม๕นั้นนะอธิบายไว้อย่างพิศดาร
เพราะฉะนั้นไม่ใช่เอามาเทศน์โยมอย่างงายๆอย่างเนี่ย
เนี่ยอาตมาผ่านขั้นตอนมาเยอะแล้ว(หัวเราะ)ทั้งชั้นธมาร กิเลสมาร
อภิสังขารมาร เทวปุตตมาร

มัจจุรอะไรพวกเนี่ยที่เป็นมารใหญ่ๆที่พระองค์แสดงไว้เนี่ยอาตมาพิจา
รณารู้แจ้งแทงตลอดมาแล้วนานแล้วตั้งแต่อยู่เขาลากอยู่เขาเขี้ยวมา
แล้วเพราะฉะนั้นอาตมาจึงไม่กลัวใครถามเพราะสิ่งที่อาตมารู้ยังไม่มีใคร
รู้เลยต้องว่าอย่างนี้พระองค์เพียงแต่แสดงเป็น

นิตศันอุทาหรณเพียงชั้น๕แต่อาตมาต้องมาทำความเข้าใจเองมาพิจาร
ณาความพิศดารของชั้น๕แล้วก็ป็นอดีตปัจจุบันอนาคตเห็นความไม่เที
ยงว่ารูปเหือรูปเราว่ารูปนี้ดีแล้วยังมีรูปเหือกว่าอีกมีเป็นเทวรูปบ้างหม
ายถึงรูปเทพธิดาเทวบุตรอะไรเนี่ยโอ!

เยอะแยะมากมายเลยทั้งรู้ทั้งเห็นนั้นนะเนี่ยที่ว่ารูปเหือรูป
รูปเหือเวทนาถ้าเราสนใจรูปแล้วมันจะเจ็บจะปวดยังงัยเราก็ไม่สนใจเว
ทนานั้นนะรูปจึงอยู่เหือเวทนา

รูปเหนือสัญญาไอ้ความจำได้หมายรู้ก็ไม่สนใจแล้วไม่ศึกษาเล่าเรียนแล้ว
กุสนใจรูปเหมือนหนุ่มเหมือนสาวเหมือนเด็กที่กำลังชอบรูปหญิงรูปชาย
นั่นแหละอาตมาคิดพิจารณาละเอียดถี่ถ้วนมากมายเยอะแยะต้องว่าอย่าง
งนี้

รูปเหนือสังขารการปรุงแต่งไม่ปรุงแต่งแล้วกุสนใจรูปอย่างเดี่ยวอย่างอื่น
ไม่สนใจกิจการงานทั้งหมดนั้นนะรูปจึงอยู่เหนือสังขาร

รูปเหนือวิญญาณเหนือความรู้สึกทั้งหมดให้เอาความรู้สึกคือวิญญาณมา
รูรูปอย่างเดี่ยวไอ้วิญญาณอย่างอื่นไม่สนใจรูอย่างอื่นไม่เอาเนียรูปเหนือ
อรูป รูปเหนือเวทนา รูปเหนือสัญญา รูปเหนือสังขาร

รูปเหนือวิญญาณมีความละเอียดอีกเยอะแยะมีนัยยะอีกมากมายนั้นนะใ
ครที่อาตมาแจกๆไปแล้วนั้นนะเล่ม๔เล่ม๕นั้นนะสุดยอดที่อาตมาอธิบายใ
วมากมายแล้วก็สรุปไว้อีกไม่ใช่อาตมาพูดเล่นไม่ได้พูดโกๆอะไรอาตมา
เนียเอาจริงเพียรพยายามจริงไม่ใช่ดีแต่มาพูดคุยพวกที่ไม่รู้เรื่องอาตมาอี
กเยอะแยะ มาหัวเราะอาตมาก็มี(หัวเราะ)

จะไปรู้เรื่องอะไรอาตมาเป็นพระเหมือนกับพระธรรมดาไม่ได้ยึดติดอะไร
ฉันก็มีมือเดี่ยวยังฉันนิตหน้อยรู้สึกอึดก็พอแล้วเต็มบาตรเหลือเต็มบาตรทุก
วัน

พออยู่ได้แล้วไม่ตายแล้วพอรู้สึกอึดก็พอแล้วนี่อย่างโยมนี่กินแล้วกินอีกห
ิวแล้วหิวอีกไม่รู้จักอึดไม่รู้จักพอนี่ต่างกัน

เพียงแค่วัตถุแค่นี้ยังละไม่ได้เว้นไม่ได้แล้วโยมจะไปทำอะไรจะเอาธรรม
ะชั้นสูงอะไรอีก

อาตมานี้ผ่านมาเยอะแยะพิจารณามาเอาจริงเอาจังมากเรื่องใหญ่ที่ไม่รู้ต
องรู้หมดเลย

อวิชชาที่อาตมาว่าใครก็ว่าอวิชชาตามแบบแผนก็พูดถึงอวิชชาอย่างเดีย
วอาตมารู้ถึงสามอวิชชารู้อารูปเป็นอวิชชา เวทนาเป็นอวิชชา
สัญญาเป็นอวิชชาเนียแล้วจึงจะเป็นปัจจัยให้เกิดสังขารไอ้!

อาตมาเห็นมากมายเห็นความวิจิตรพิศดารของปัจจัยการเนียรเยอะแยะ
ที่อาตมาเขียนไว้เนียรมีบางที่เขียนแต่ละครึ่งก็ไม่ค่อยเหมือนกันนะอธิบาย
แยกต่างกันไปเยอะแยะมากมายเลยสิ่งที่อาตมารู้ไม่มีใครรู้ อริยสัง
๔ก็เหมือนกันเนียรอาตมาก็เทศน์ได้หลายนัย

วันที่เขาไปทำท่อกันก็เทศน์เรื่องอริยสัง๔ (หัวเราะ)

อาตมาอย่างสั้นอย่างยาวอาตมาสามารถสรุปได้หมด

สติปัญญา๔ก็แยกจิตจากอารมณ์ไม่มีใครเหมือนไม่เหมือนใครมีไม่มีใคร
รทำได้อย่างอาตมาหรอกเพราะอาตมาไม่เคยบอกให้ใครรู้เลย

แล้วก็ไม่ค่อยสอนใครด้วยเพราะไม่มีใครตั้งใจมันไม่มีใครตั้งใจที่จะพันทุกขอาตมาก็เลยเฉยๆ

แต่ความรู้อาตมาเพียบเลยต้องว่าอย่างนี้เพียบเลยถ้าใครถามอาตมาก็ได้ถามได้ตอบได้สามารถรู้ได้อย่างรวดเร็วรุ่งายเข้าใจเร็วเพราะอาตมามีพื้นฐานที่หนักแน่นมันคงต้องว่าอย่างนี้ผ่านการทดสอบมามากอยู่ป่าอยู่เขาดอดอยากอะไรพวกเนี่ยทั้งนั้นเน้นเป็นการทดสอบแต่ก็ไม่ทิ้งธรรมนี้กว่าจะตายก็ตายที่ไหนทิ้งที่นั่นไม่ให้ใครเดือดร้อนอาตมานะ

พื้บพื้ๆวันหนึ่งเดี่ยวก็วางไปเดี่ยวก็วางไปเนี่ยให้โยมรู้เอาไว้ชีวะประวัติของพ่อแม่ก็เป็นธรรมะถ้าเรารู้จักจำเขาสอนอะไรไว้

อย่างโยมพ่ออาตมาสมัยเป็นเด็กท่านก็บอกว่าเฉยเป็นผู้ชนะพูดก่อนอธิบายมากเนี่ยตั้งแต่เป็นเด็กอาตมายังจำได้ทุกวันนี้ก็ยังมาสอนอีกเนี่ย

เฉยเป็นผู้ชนะพูดก่อนอธิบายมากนั้นนะจำไว้ให้ดีถ้าเราจะชนะใครก็ต่อองอดกลั้นอดทนที่อาตมาเขียนว่าขันติโสรัจจะอดทนเจ็บเพื่อรู้(หัวเราะ)

ไม่ใช่ให้ออดทนเพื่ออะไร?อดทนเพื่อรู้(หัวเราะ)

แล้วเราก็อ้างวางเฉยได้เยอะเยอะไปเนี่ยคำสอนดีๆถ้าพ่อเราแม่เราเป็นสัมมาทิฐฐิตานพูดอะไรเราก็ควรใส่ใจเอาไว้

ออกบ้านก็มีแต่เสียเงินอย่างน้อยน้ำแข็งเปลา่ก่อนนี้เขายังให้กินฟรีเดี๋ยวนี้ไม่ฟรีแล้ว(หัวเราะ)

น้ำขวดๆหนึ่งหลายตั้งค้ก่อนนี้ฟรีหมดก็จริงของเขาตามที่พ่อสอนเรา

แล้วอาตมาก็ไม่เถียงกับใครพี่น้องทุกคนไม่เถียงไม่เคยดื้อกับพ่อแม่เขาไอซ์ก็ไปไปทำ

เพราะฉะนั้นอาตมานะเด็กตัวอย่างไม่เหมือนใครไม่มีใครเหมือน

เพราะฉะนั้นต้องทำใจให้วางอย่างเดียวนะสูงสุดจำไว้

รับรู้ไม่รับเก็บง่ายที่สุดเหมือนกับเราชี้เกียรรับรู้แต่ไม่ทำ(หัวเราะ)

พ่อแม่เรียกทำหุหนวกหุตั้งระวังให้ดี(หัวเราะ)

นะมีกรรมนะอาตมานึกถึงโยมหยดแกแล้ว๘๐หลังค่อม

เดินไปก็ถึงเวลาจะเอาน้ำปानะไปถวาย

ศรัทธาเลื่อมใสอาตมาอาตมาก็บอกไม่ต้องมาถวายอาตมาหรือกอาตมานะ

นี่ยเสียเวลาแล้วอาตมาก็รู้เลยว่าเดี่ยวเถอะโยมจะโดนน้ำร้อนลวกอาตมา

ก็รีบสั่งให้ลูกศิษย์ไปเอากระติกน้ำร้อนเนี่ยอาตมาก็บอกเนี่ยเดี่ยวโยมจะ

ไปช่วยแกพอพรั่งนี้อาตมาให้ถวายทุกองค์เลยนะทั้งวัดเขาฉลาดกนะกระ

ติกต้มน้ำร้อนเนี่ยพรั่งนี้กระติกมาวันนี้โดนแล้วยังช่วยไม่ได้ทั้งที่อาตมารู้

แล้วถามว่าโยมรู้ไหมเนี่ยว่าทำไมโยมจึงถูกน้ำร้อนลวกรู้ไหม? บอกรู้

บอกว่าเนี่ยเคยไปทำอาหารแล้วก็เนี่ยวิดน้ำล้างกระทะแล้ววิดน้ำร้อนใส่

หลังหมาเนี่ย(หัวเราะ)

อาตมูว่าแก็เดินแล้วเตี้ยจะโดนน้ำร้อนลวกอาตมาคิดจะช่วยก็ยังไม่
ได้เลยให้รู้ไว้ด้วยทุกคนมีกรรมเป็นของตัวเองจริงๆหลายคนหลายครั้ง

อาตมาเนี่ยรุ่งายเข้าใจเร็วแต่อาตมาไม่เที้ยบอกความรู้ของอาตมาให้
ครรู้ใครเชื่อกดีไปใครไม่เชื่อกก็รู้ว่าคนจะตายก็รู้ว่าตั้ง๓คน๔คนที่หลังอา
ตมาไม่ทักใครอีกเลย

เพราะเห็นกายทิพย์มันดำแล้วก็มันก็ตายจริงๆไม่ใช่พระอาจารย์พูดเล่น
ทีหลังไม่เอาไม่เอาแล้วเลิก! ไม่ต้องไปสนใจใครเนี่ยไม่ใช่อาตมาไม่รู้
อาตมารู้แต่รู้แล้วละไม่สนใจแล้วก่อนนี้ใครคิดอะไรก็รู้เหมือนกับไอ้ควา
มรู้เหมือนกับรู้ใจคนเนี่ยเหมือนกับใครเขาคิดอะไรเหมือนกับเขาเล่าให้
เราฟังเขาคิดอะไรเขาก็เล่าให้ฟังไปอาตมาก็ตอนที่อยู่เขาฉลากโยมเขาบ
วชเนรเขาคิดว่าพ่อเขาเป็นพระอรหันต์อย่างนั้นเขาคิดปรุงแต่งไปแต่อา
ตมาได้ยินทุกคำเลย(หัวเราะ)

ก็ใช่เนี่ยก็พ่อก็เป็นพระอรหันต์ของลูกหันเซ่ๆซ่าๆเลยอาตมาเนี่ยรู้จริง
เห็นแจ่งผ่านมาหมดแล้วได้ยินแม่กระทั่งความคิดของคนโดยที่แต่เตี้ยวัน
ไม่สนใจใครแล้วรู้ไปก็เสียเวลาเปล่าที่อาตมาบอกนั้นนะเรื่องของเขาเรา
ไม่ยุ่งเรื่องของเราจะจบจะสิ้น

เนี่ยถ้าไปเลือกกับเขาทุกเรื่องก็ทุกข์ทุกเรื่องนั้นนะแล้วมันก็คันหัวใจทำ
ให้เกิดวิตกวิจารณ์สังขารปรุงแต่งได้เนี่ยจำไว้ให้ดี ต้องผ่านทั้งหมด
รู้แล้วละรู้แล้วเว้นเป็นศีลเข้าใจพระพุทธานุเจ้าสอนธรรมะอนัตตาต้องว่าง
เปล่า เราต้องเชื่อพระพุทธานุเจ้าไว้เราเพื่อสูงสุดคือเพื่อนิพพานัง ปรมัง
สุญญังคือต้องว่างจริงๆแล้วเราก็จะได้ไม่มีทุกข์ ไม่ต้องไปสนใจใคร
สนใจจิตตัวเองกลัวจะไม่ว่างเนี่ยอย่าไปยุ่งกับคนอื่นเขาเห็นเขานั่งเฉยๆ
อะไรถ้าเขาไม่มีทุกข์อะไรหรือเขาว่างจากการเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าหรือ
ว่างจากการจากงานเราก็รู้ได้โดยอัตโนมัติไม่ต้องไปเข้าชี้ไม่ต้องไปถาม
ไม่ต้องไปขออะไรใคร

โยมก็หัดสังเกตได้ทุกวันนั้นนะเตี้ยก็ฝึกเจโตรู้ไว้(หัวเราะ)

แต่พระพุทธานุเจ้าว่ากำหนดจิตตนเองแล้วคอยรู้จิตคนอื่นเหมือนกับเรา
แล้วเราได้ยินได้ฟังสิ่งที่เราเห็นเราเข้าใจนั้นแหละ

เราเคยผ่านมาแล้วเรารู้มาแล้วทีหลังเราก็ไม่อยากรู้แล้วไอ้ความรู้นั้น
แหละต้องว่างที่อาตมาเขียนไว้ว่ารู้อ่าง

ว่างรู้เหมือนกับมันทับศัพท์หรือทับไปเหมือนกับพูดเป็นสำนวนออกไปแต่
ความจริงไม่ใช่มนะมันของจริง ต้องรู้อ่าง

ไอ้ตัวรู้ก็คือจิตแล้วก็รู้สัมปชัญญะถึงคราวถึงสมัยมันก็ต้องรู้ดับต้องดับว่า

งตั้งว่างเพื่อพระนิพพานอย่างเดียว...อ้าว!

มีใครอยากถามอะไรให้ถามเต็มที่ไม่ต้องกลัวเดี๋ยวพຽงนี้ก็สรุปอีกแล้ว(หัวเราะ)เล่าให้ฟังคำว่าเล่าให้ฟังโยมก็เมาฟังเล่าก็คือความเมา(หัวเราะ)
โยมเมาฟังอาตมาเพลินไปอีกแต่ให้โยมรู้ว่าอาตมาเนียของจริงไม่เที่ยวไปโกหกหลอกลวงใครเพราะอาตมาประพฤติปฏิบัติมาจริง...

ชนะชัย เมฆา

ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันศุกร์ที่ ๑๑ เมษายน พ.ศ.

๒๕๕๓

เวลา ๑๓.๒๙ น.